

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 129.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939630736.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

To unge Piger holdt sig for Øieblikket udenfor denne muntre Kreds - to Skikkelser der, trods Afstanden og den dunklere Belysning ikke vilde undgaae Malerens Opmærksomhed; det var den 130 unge Vertinde, som var beskæftiget ved Theebordet, der stod dækket udenfor Havedøren, og Tyra Falk, som sad paa en Havestol ved Siden af hende, begge fordybede i en hviskende Samtale. Virginie maatte sees ved Siden af Minona, for ikke at kaldes smuk, og man kunde under ingen Omstændigheder betragte hende uden Glæde og Velbehag; vel besad hun ikke Minonas ideale Skjønhed og feeagtige Ynde, men en uskyldig kvindelig Sjæls hele ubeskrivelige Elskværdighed havde afpræget sig i hendes feilfrie Former og i hendes Væsens stille Harmonie. Man følte at intet haardt eller bittert Ord kunde have besmittet disse bløde Læber, at ingen Lidenskab havde flammert i disse klare Øine, hvis milde Blik lyste uden at brænde. Farverne svarede til Formen: der var ingen blændende Contrast den fine Teint, det rige lysebrune Haar, de kun lidt mørkere brune Øine gav hendes Skjønhed en beskeden Colorit, der fuldendte Harmonien. - Tyra var den fuldkomneste Contrast til sin Veninde: Hendes Personlighed bar Præget af en vild, men mægtig Aand, der kun tæmmes af et endnu mægtigere Hjerter. Hendes Ansigt hørte til den Classe, der kaldes »interessante« fordi man ikke *kan* kalde dem stygge og ikke tør kalde dem smukke, men allermindst kan lade være at lægge Mærke til dem. Den unge Piges Venner sigte: »Hun har et interessant Ansigt!« og hendes Veninder svare: »Ja, men hun er ikke smuk«. Men Tyras Ansigt var mere end interessant - det var udmærket: skjønndt hendes Former endnu ikke havde mistet Barndommens Blødhed og fine Afrunding, havde Livets Alvor allerede paatrykt Panden sit Stempel. Man saae at Stormen havde suset hen over denne unge Blomst, og bøiet dens Krone til Jorden - uden at knække den. Der var en seirende Opreisningskraft i hendes Sjæl, og hun var sig den bevidst! det saae man paa hendes Øine, i hvis dybe Grund en forunderlig begejstret Glæde triumferede over en Sorg, der var undertrykt men ikke tilintetgjort. Dette Blik var stolt, det var skjønt - men Ydmygheden manglede. Den, der forstod det, frygtede et Fald efter denne Seir. Hele Tyras Ydre stemmede overeens med dette Udtryk: den ranke, smidige Skikkelse, der imponerede ved sine utvungne Bevægelser og sin frie Holdning - hendes Træk, der var marquerede uden at være skarpe, indtagende uden at være smukke - Smilet, hvorpaa man - hvor kjærligt det kunde være - tydeligst saae, at hun ikke alene havde lidt, men lidt Uret - alt 131 tjente til at forstærke Indtrykket af hendes ualmindelige Personlighed, og den fik et fremmed Præg, som strax indtog de Fleste imod hende, her, hvor ualmindelig tages ensbetydende med unaturlig, ved hendes zigeuneragtige Farver: Haaret, der i naturlige Lokker faldt ned om Halsen, var kulsort, og Øinene havde en dunkel, natlig Glands, hvorved deres staaelgraa Farve tidt blev forvexlet med sort, hvilket ogsaa almindeligere findes forenet med en saa afgjort brunet Teint. Hvis Maleren, ligesom jeg, var i Begreb med at udkaste et Billede af disse to unge Piger, uden at have lagt Mærke til en Gruppe af ældre Damer, der sad omkring et andet Bord i faa Skridts Frastand, vilde han blive ubehagelig forstyrret ved Lyden af en raa, udfordrende Stemme, hvormed Tyra pludselig blev tiltalt af en gammelagtig Dame, der indtog Hæderspladsen i den broderede Lænestol. »Jeg seer De har Sorg, Frøken Falk! har De mistet nogen af Deres Slægtninge?« »Ja!« svarede Tyra roligt. »Jeg mistede min lille Pige i Foraaret - jeg troer ellers at Deres Naade har seet mig siden den Tid.« »Det er sandt - nu husker jeg - Barnet, De havde hos Dem. Jeg troede ikke hun var af Deres Familie!« vedblev Baronessen med særdeles Eftertryk. Tyra reiste sig uvilkaarligt op, og svarede idet hun saae sig om med et alvorligt og stolt Blik: »Lille Johanne var mit eget Barn! det troede jeg ingen her tvivlede om!« - »Ja saa! det var rene Ord for Pengene!« udbrød Baronessen med en kort, raa Latter. »Frøkenen er altsaa hemmelig gift?« »Hvis jeg havde nogen Hemmelighed, er jeg vel den af hvem man sidst skulde vente Oplysning derom, selv om jeg blev spurgt af En, der er mine Forhold mindre uvedkommende end Baronesse Trampe!« svarede Tyra koldt, idet hun igjen satte sig hos Virginie. En Pause fulgte, hvori Baronessen betragtede hende med gjennemborende Blikke.